Ancheta noastră „CEL MAI BUN FOTBALIST ROMAN AL ANULUI 1968" a relevat încă o dată un fapt arhicunoscut : preferințele iubitorilor fotbalului converg spre jucătorii exploziv din atac, spre cei care, deși apărători, înțelegînd jocul modern, se avîntă temerar spre buturile adverse, sutînd periculos la poartă, marcînd goluri. Statornicii stadioanelor nu uitaseră acele duminici de septembrie și octombrie cînd trimișii radioului la Cluj, Arad, Craiova, Tg. Mureș se întrerupeau sau se suprapuneau pe calea undelor.

— Cine a marcat la Iași ?
— Lupulescu !
— Alo, sînt Aradul ! Scorul a devenit... 1—0.
A marcat Domide !
— Și pe „23 August" s-a schimbat tabela de marcaj...
Autorul golului, Dumitrache !

Așadar, atacanții centrali :
— Favoriții tribunelor de pretutindeni unde se joacă fotbal,
— Inteligență, forță, rezistență, mișcări de felină,
— „Regii" driblingului, „bombardierii" porților,
— Creatorii de coșmaruri pentru apărători,
— Primi purtați pe brațe, primii stigmatizați de tribune...

Atacanții centrali sau autorii de goluri. Dar, în același timp, marii risipitori de ocazii !

● ATACANȚII CENTRALI — F
= 121 DE FORMULE! ● CAMI
— SPERA

COMPARTIMENTELE DIVIZIEI A SUB LUPĂ

8 și 9

FORȚA DE ȘOC A ECHIPELOR

DE AICI ȘI IAU ZBORUL MARILE VEDETE

Majorarea numerică a apărătorilor s-a efectuat „pe spinarea" cvintetului de înaintași, împuținat încă din faza tranzitorie între WM și 4—2—4, cînd unul din interii ce încadrau pe centrul atacant a fost retras spre linia mediană. Oricum, jucătorii din centrul liniei de atac, indiferent de sistemul tactic în care s-au înscris, au fost întotdeauna înconjurați de un interes și o importanță specială. Calitatea lor de avangardă a echipei le impune răspunderi complexe — în același timp primii apărători și finalizatori prin definiție — iar spațiul din teren pe care evoluează, le conferă privilegiul de a-și etala calitățile tehnice de care dispun. De ce ar mira pe cineva, atunci cînd tocmai dintre jucătorii aceștia, reprezentanții lor cei mai distinși au urcat de-a lungul timpului culmile gloriei sportive ? Polarizînd atenția specialiștilor și a marelui public, piedestalul de vedetă le-a fost, astfel, rezervat aproape în exclusivitate. Figurile celebre de fotbaliști de la noi și de aiurea au înconjurat întotdeauna punctul din centrul terenului, acoperit de minge, în clipa cînd arbitrul fluieră începutul partidei. Cum să fie uitați atunci un **Rudi Wetzer, Ghiță Ciolac**, un **Baratki, Bodola, Petschovschi, Ozon, Constantin** ; un **Pele, Kopa, Di Ștefano, Mazzola, John Charles, Fritz Walter, Uwe Seeler, Albert** sau **Eusebio** ?

Dar, să revenim din... istorie.

De regulă, existența unui cuplu puternic de atacanți centrali conferă aprioric valoare unei echipe. Înaintea confruntărilor decisive, alcătuirea acestui cuplu trezește grija antrenorilor și curiozitate publică. Nu mai puțin decît în acest ultim sezon, la nivelul echipei naționale, sarabanda căutărilor de jucători cu nr. 8 și 9 a provocat opinii multiple. Păstrînd proporțiile, echipele de club ale Diviziei A cunosc, vom vedea, neliniști similare. Fructul lor, exprimat în comportarea fotbaliștilor atacanți centrali în primele 15 etape ale actualului campionat, vom încerca să-l privim astăzi, prin lupa unei analize retrospective.

Și pentru că am amintit de cupluri, să începem cu :

AU EXISTAT SAU NU CUPLURI ?

Cel puțin teoretic, jocul atacanților centrali trebuie să confere prin colaborare, afinități de structură fotbalistică și suplinire reciprocă, trăsăturile specifice a ceea ce se cheamă un cuplu. Tandemurile de atacanți centrali utilizate în campionatul nostru au putut, oare, onora această denumire prețioasă ? Participarea lor pe parcursul a 15 etape nu poate da însă un răspuns afirmativ.

Din păcate, campionatul actual a fost lipsit de cupluri amenințătoare pentru orice adversar. Cluburile n-au impus, în prim plan, tandemuri de marcă. Prin omogenitate, constanță și aport, singurele cupluri care au călcat, întrucîtva, pe urma înaintașilor numiți, au fost **Iancu — Tufan, Mureșan — Raksi, Oblemenco — Neagu, Axente — Domide.** Omogenitatea valorică, relativa permanentizare în formație și capacitatea de a se completa au probat, între acești componenți ai unei aceleiași perechi, o sudură în stare să le confere o personalitate distinctă. În celelalte cazuri, decalajul valoric, lipsa de acomodare sau fluctuația de apariție în formație, le-au coborît plafonul valoric. Realizări efemere au aprins și aici lumina aprecierilor, dar timpul a demonstrat mai mult jocul întîmplării. Ne gîndim la **Dumitrache — Frățilă, V. Ionescu — Libardi, Dembrovschi — Rugiubei, Dridea — Grozea, Oprea — Mustățea, Kraus — Dobrin, Neagu — Angelescu.** Lipsite de însușirile necesare, fără culoare și fără aplomb — celelalte perechi omise în enumerarea noastră, chiar dacă în componența lor au figurat nume cunoscute ca **Fl. Voinea, Adam, Sfîrlogea** sau **Matei.**

Desigur că în aprecierea lor și-a spus cuvîntul — în mare măsură — și efectul indicațiilor tactice speciale ale antrenorilor. Pentru că **meciurile abordate în depiasare, nu este nici un secret, au găsit — de regulă — pe unul din atacanții centrali, refugiat în mijlocul terenului,** acolo unde îl chemau necesitățile defensive. În atari condiții, noțiunea de cuplu dispare de la sine și ne amintim că la etapa a IX-a, revista noastră, tratînd cu precădere jocul atacanților centrali, a concluzionat, fie și așa la un moment dat, evoluția neîncurajatoare a cuplurilor utilizate. Se mai sublinia, atunci, tocmai relativitatea noțiunii, atîta timp cît formula 1—4—3—3 capătă tot mai mult credit în fotbalul nostru.

FORȚA SAU TEHNICA ?

Care dintre aceste două însușiri colorează mai pregnant jocul înaintașilor noștri centrali ? Indispensabile unor fotbaliști însărcinați să se bată pe parcursul unui meci cu o întreagă apărare adversă, aceste calități impun mai mult sau mai puțin și în evoluția jucătorilor noștri specializați pe aceste posturi. Înmănucherea lor într-un singur individ constituie un fenomen rar și fericit așa că **intenția antrenorilor este de a alătura la centrul terenului fotbaliști care să realizeze, prin cumul, acest deziderat. El a fost aproape de forma sa clasică în cazul lui Oblemenco—Neagu (Niță), Iancu —Tufan, Lupulescu—Cuperman, Oaidă—Matei, cînd forța de pătrundere a primilor s-a îmbinat cu priceperea de a pasa bine și oportun (datorită unei tehnicități ridicate) a celorlalți.** Roadele au venit de la sine și tocmai aceste perechi de atacanți centrali și-au îndeplinit cel mai fidel menirea în teren (golul) situîndu-se printre fruntașele unui clasament al eficacității. Predilecția pentru una sau alta din laturile enunțate au dat în general rezultate nesatisfăcătoare. Este cazul formulelor **Suciu—N. Alexandru, Achim (Ionescu)—Libardi, Rakși—Mureșan,** la care precumpănește numai îndemînarea tehnică sau **Dembrovschi—Adam. Dridea—Păiș, Kraus—Țurcan,** la care forța de șoc a atras o supra-estimare nejustificată. La Cluj însă, **Oprea și Mustățea** au întrunit se pare, un procentaj aproximativ egal al ambelor însușiri și „compromisul", în ciuda cotei valorice medii a ambilor jucători, a dat o rezultantă satisfăcătoare (13 goluri din totalul de 24 marcate de echipă). Desigur că, prin omitere, am nedreptățit vîrfuri de atac cu clasă dovedită, ca **Dobrin, Dumitrache** etc., dar frecvența și apariția cu nebulozitate a jucătorilor „pereche" nu a avut darul să fixeze caracteristici suficient de specifice pentru a atrage caracterizări definitive. Iar pentru ca afirmațiile noastre să nu pară gratuite, iată mai jos argumentele :

FORMULE DE ATACANȚI CENTRALI

1. Petrolul	14
2. Rapid	12
3. Crișul	12
4. F. C. Argeș	10
5. Dinamo București	8

JUCĂTORI ÎNTREBUINȚAȚI

1. Rapid	10
2. Petrolul	10
3. F. C. Argeș	9
4. Crișul	9
5. Dinamo București	8

MATEI (primul din stînga) și OAIDĂ (sărind la cap), doi atacanți centrali... reprofilați. Cîndva făceau treabă bună și pe extreme)

169! MULT SAU

Numărul redus de atacanți-vîrfuri de valoare, permanentul „du-te-vino" de pe aceste posturi, inexistența unor cupluri de temut, tot felul de experimente, frica de înfrîngere în deplasare și deci retragerea în propria jumătate de teren a atacanților centrali, toate acestea s-au repercutat direct asupra eficacității, destul de scăzută, din fotbalul nostru.

Apelăm, pentru exemplificare, la cîteva cifre.

În turul actualului campionat au fost înscrise 334 de goluri. Goluri marcate de înaintași (bineînțeles), de mijlocași, de fundași chiar. Goluri din lovituri libere directe, din acțiuni colective și personale.

Cîte
opera a
169. D
Dumitra
mide, C
lescu, M
Oprea e
împotriv
Sînt, c
ce ataca
natului
mare m
rilor în
Sînt de
ză ai p
8-a, 7-a,
tiv 29
amintear
În tur
doar cîte
consecve

O înălțare surprinzătoare, o arcuire elegantă și o zvîcnire rapidă. Atențiune, DUMITRACHE, trage la poartă cu capul !

TUFAN și IANCU (în alb), a
stă bine în fazele de atac

SARABANDA ÎNCERCĂRILOR

Comentînd clasamentele alăturate să încercăm a evidenția o caracteristică a celor două posturi : instabilitatea unor formule de atacanți centrali. **În cele 240 de partide ale turului au fost folosiți nu mai puțin de 112 jucători.** Putem consemna cazuri cînd pe parcursul aceleiași partide, antrenorii au încercat cîte 4—5 formule, doar-doar vreuna va da rezultatul dorit. De cele mai multe ori, însă speranțele lor au rămas pure speranțe, așa că în partida următoare, au urmat alte încercări și.. alte decepții.

Cele 16 divizionare A au apărut pe terenurile unde au evoluat cu nu mai puțin de 121 de formule de atacanți centrali. Recordul l-au stabilit Petrolul și Rapid. **Oană** și **Bărbulescu** au fost nevoiți să încerce mereu formule noi : **Grozea—Constantinescu, Dridea I—Grozea, Păiș—Grozea, Dincuță—Dridea I, Alexiu —Oprișan** etc., etc. respectiv **Angelescu—Neagu, Neagu—Marian Popescu, Năsturescu—Neagu, Pop-Angelescu** ș.a. La fel și Crișul Oradea **(Kun I—Kun II, Cociș—Suciu, N. Alexandru—Kun II, Suciu—Tomeș, Serfőző —Cociș** etc.) și F. C. Argeș **(Kraus—Țurcan, Nuțu—Kraus, Kraus—Dobrin, Nuțu—Pavlovici, Roșu—Țurcan** etc.).

Repercusiunile sînt cunoscute : evoluții mediocre, neomogenizare, lipsă de eficacitate. Considerăm că la ocuparea pozițiilor codașe în clasament de către aceste formații o „contribuție" destul de substanțială, prin deficiențele semnalate mai sus, și-au adus și înaintările și, mai ales, atacanții centrali.

Reversul ni-l oferă, într-o bună măsură, clasamentul turului. Stabilitatea, în aceste posturi-cheie, a fost apanajul, în primul rînd, al liderului. U.T.A. „a mers" din prima și pînă în ultima etapă a turului cu aceeași pereche de atacanți centrali : **Axente—Domide.** Cei doi arădeni au întrunit și sufragiile cronicarilor obținînd cele mai mari note. **(Axente :** cinci calificative de 9, cinci de 8, două de 7, două de 6 și unul de 5 ; **Domide :** patru de 9, opt de 8, două de 7 și unul de 6).

Constant bine s-au comportat și **Cuperman—Lupulescu, Mureșan—Raksi, Iancu—Tufan, Mustățea—Oprea, Oblemenco—Neagu.** Dovadă concludentă : prezența lor în aproape toate partidele jucate. Într-un cuvînt, acești jucători au fost :

PERECHILE CONSTANȚEI:

1. Axente—Domide : 15 partide ; 2. Mureșan—Raksi : 13 ; 3. Mustețea—Oprea : 12 ; 4. Cuperman—Lupulescu : 11 ; 5. Iancu—Tufan : 11 ;.

Priviți
cinci ata
toate cel
Domide,
Libardi
o singur
tat din
gu (Ra
ua), **Tufa**
(Dinamo
(A.S.A.) ș
ca). Pe lo
alți 6 j
Oprea („U
A.). **Iancu**
Argeș) și
mai mulți
tori au c
pă, punct
lor. Valo
comportar
pionat. **Ax**
un leit-
U.T.A-ei.
conceput
Dembrovs
chiar stup
dinamovist
Dumitrach
pe tușă
un **Raksi**
bardi la P
Și totuș
au jucat
contracand
trenorii, fo
cătuiască